

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 117/2008/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

84/2008 (IX. 10.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ szegedi lakos 2008. június 7-én előterjesztett **panaszára indult eljárásban** a 2008. szeptember 10-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülése alapján született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor**, ezért a Testület a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 93/A.§-ának (6) bekezdése szerint, állásfoglalását megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2008. június 7-én, Szegeden történt rendőri intézkedés (előállítás) és kényszerítő eszközök (testi kényszer, bilincs) alkalmazása tárgyában terjesztett elő panaszt, melyben kérte, hogy ügyét a Testület vizsgálja ki.

I.

1) A panaszos a Szegedi Rendőrkapitányságon jegyzőkönyvbe foglalt panaszában előadja, hogy az említett napon, délután a vele szemben intézkedő rendőrök az intézkedés során meglehetősen durván léptek fel; kezét hátracsavarták, nekiszorították a kerítésnek és megbilincseltek. A panaszos ezt

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

különösen is indokolatlannak tartotta, és többször is kérte a rendőröket a durva magatartás abbahagyására, valamint közölte velük, hogy a továbbiakban együtt kíván működni, nincs szükség a testi kényszer alkalmazására. Állítása szerint meg is ijedt ettől az intézkedési módtól, valamint sérelmezi azt is, hogy a bilincset is nagyon szorosán tették a kezére. Kérdésre válaszolva a panaszos azt is jegyzőkönyvbe mondta, hogy segédmotor kerékpárjával nem állt meg a rendőri jelzésre, mivel nem voltak nála a papírjai, és attól tartva, hogy ebből gond lehet, hazafelé indult.

A panaszos első sorban a testi kényszer, valamint a bilincs alkalmazásának aránytalanságát és indokolatlanságát sérelmezi.

2) A panaszbeadványt a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság küldte meg a Testület részére, csatolva a panaszos meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet, az előállítás végrehajtásáról készült jelentést, az intézkedés parancsnoki kivizsgálásáról készült jelentést, a panaszos BM Központi Hivatalból lekért adatait, a panaszos kivizsgálásáról készült orvosi véleményt, a letéti tárgyakról felvett jegyzőkönyvet, a személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosításáról kiállított igazolást, valamint az előállított befogadásakor tett nyilatkozatot. Ezekből a dokumentumokból a következőket lehetett megállapítani:

Az intézkedő rendőrök jelentéséből kiderül, hogy az említett napon 13:05 perckor vonták intézkedés alá a panaszost, ugyanis észlelték, hogy bukósíkok nélkül közlekedett segédmotor kerékpárjával. A rendőrök a szolgálati gépjármű megkülönböztető jelzéseinek használatával jelezték megállítási szándékukat. A panaszos azonban ezt észlelve gyorsítani kezdett, és megpróbált elmenekülni a rendőri intézkedés elől, de az egyik közeli utcában elesett. A rendőrök itt érték utol a szolgálati gépjárművel, és vele szemben intézkedni kezdtek. Megkérdezték, hogy keletkezett-e sérülése, majd személyi igazolványa és vezetői engedélye átadására szólították fel. Ezeket azonban a panaszos nem tartotta magánál; ezért közölték vele, hogy előállítására fog sor kerülni a Szegedi Rendőrkapitányságra, adatainak megállapítása céljából. Ennek a panaszos nem akart engedelmessé válni, és mobiltelefonján felhívta az élettársát, hogy jöjjön oda a helyszínre. A rendőrök többször felszólították, hogy fejezze be a hívást, mert majd a parancsnok értesíti a hozzátartozót a Rendőrkapitányságról. A panaszos ezt nem vette tudomásul, és az előállításra vonatkozó többszöri rendőri felszólításnak sem engedelmessé válni. Ezt követően az intézkedő rendőr „A törvény nevében!” szavak előre bocsátásával ismét felszólította a panaszost, hogy engedelmessé válni az intézkedésnek, különben vele szemben testi kényszert és bilincset fog alkalmazni. E felszólítást is többször megismételte, de a panaszos ennek ellenére nem engedelmessé válni; ezért a rendőr a panaszos bal karján karkulcsot alkalmazva a kerítéshez vezette őt, és – társa segítségével – bilincset

alkalmazott. A panaszos segédmotor kerékpárját biztonságba helyezték, a panaszost a szolgálati gépkocsiba ültették, majd jelentették az intézkedést az ügyeletvezetőnek. Ekkor érkezett a helyszínre a panaszos élettársa, aki fenyegető hangnemben, kiabálva kritizálni kezdte az intézkedő rendőröket. Ezt követően a rendőrök – hatósági tanúk jelenlétében – átvizsgálták a panaszos segédmotor kerékpárját, de bűncselekményre utaló tárgyat nem találtak, illetve megállapítást nyert, hogy az körözésben sem szerepel. Közben megérkezett a szolgálatirányító parancsnok, majd a baleseti helyszínelő. A helyszínelést követően a panaszost előállították a Szegedi Rendőrkapitányság épületébe, ahol adatait – bemondása alapján – megállapították, és a BM Központi Hivatalából leellenőrizték. Panaszos nyilatkozott arról, hogy a csuklója megsérült a bilincseléskor; ezért őt orvosi ellátásért a Traumatológiai Klinikára szállították, ahol megállapítást nyert, hogy a panaszos nyolc napon belül gyógyuló hámsérüléseket szenvedett.

Az intézkedés során – a jelentés szerint – az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatásra, az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja és f) pont első fordulata alapján előállításra, valamint az Rtv. 47. §-a alapján testi kényszer alkalmazására, illetve az Rtv. 48. § c)–d) pontjai alapján bilincs alkalmazására került sor.

Az előállítás okáról és időtartamáról az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján tájékoztató kiadásra került; a panaszos az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban – a rendőrségi fogdák rendjéről szóló 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)–(9) bekezdései, illetve a Magyar Köztársaság Rendőrségének Fogdaszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. pontja alapján – jogairól és kötelezettségeiről az írásos tájékoztatást megkapta.

3) Az előállítás végrehajtásáról, valamint a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás megállapítja, hogy az ügyben az igazoltatás és az előállítás jogszerű és szakszerű volt, illetve a testi kényszer és a bilincs alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

4) A szolgálatirányító parancsnoknak az ügy kivizsgálásáról készített jelentése szerint a panaszos a – jogorvoslati jogairól, panasztételi lehetőségről, valamint előállítása várható időtartamáról szóló – tájékoztatást megkapta. Vele szemben a kényszerítő eszközök alkalmazása szakszerűen, jogszerűen és arányosan történt. Bilincselése során látható sérülése keletkezett, ezért orvosi vizsgálata megtörtént. Mivel a panaszos élni kívánt panasztételi jogával, ezért bejelentéséről jegyzőkönyvet vett fel.

5) A kiállított orvosi véleményből kiderül, hogy a panaszos sérülésének előrelátható gyógytartama nyolc napon belüli. A letéti tárgyakról készült

jegyzőkönyv azt mutatja, hogy a panaszostól nem vettek át semmilyen letéti tárgyat, pénzt vagy értéket.

6) A panaszos részére kiállított, személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosításáról szóló igazolás szerint a panaszos az említett napon, előállítása miatt, 13:05 perctől 17:15 percig tartózkodott a Szegedi Rendőrkapitányság épületében. Az igazolás is tartalmazza, hogy a panaszosnak keletkezett sérülése az előállítás során, és hogy panasztételi jogával élni kíván. Mindezek a befogadáskor tett nyilatkozatból is kitűnnek; valamint az is, hogy a panaszos előállításáról értesíteni kívánta élettársát, amit végre is hajtottak.

II.

1) Az Rtv. 29. § (1)–(2) bekezdései szerint: „(1) A rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. (2) Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot – a személyazonosító igazolványon túl – minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.” A (4)–(5) bekezdések szerint: „(4) A személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, (...). (5) A igazoltatás vagy a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig tarthat.”

Az Országos Rendőr-főkapitányság által 2008-ban az állampolgárok részére kiadott tájékoztató a rendőri igazoltatásról (a továbbiakban: Tájékoztató) IV. 4. pontja szerint „Előfordulhat olyan élethelyzet, amikor az állampolgárok nem tudják magukat okmánnyal igazolni. Ilyen esetben a rendőr az általa személyesen ismert vagy más jelenlévő ismert kilétű személy közlését – igazolását – elfogadhatja az igazoltatott személyazonosságának igazolásként (például hivatalos személyek, önkormányzati dolgozók közlése). Elfogadható a szülő, házastárs, testvér vagy más hozzátartozó igazolása is. Ezen személyek szükség esetén egymást is igazolhatják. Személyek igazolása esetén követelmény, hogy az igazoló személyt is igazoltatni szükséges.”

A fenti rendelkezés alapján megállapítható, hogy a szabálysértést elkövető panaszossal szemben eljáró rendőrök – az Rtv. felhívott rendelkezése alapján – kellő joggal intézkedtek, jogszerűen hívták fel őt személyazonosságának igazolására. Mivel a panaszos általa sem vitatottan közlekedési szabálysértést követett el, egyúttal – saját állítása szerint is – megpróbált a helyszínről elhajtani, továbbá nem voltak nála a személyazonosításhoz szükséges iratok, magát nem tudta hitelt érdemlően igazolni, ezért vele szemben az intézkedésnek és az igazoltatásnak a jogszabályi feltételei is fennálltak.

A Testület azonban rámutat arra, hogy az adott szituációban az intézkedő rendőrök az arányosság törvényi követelményének [Rtv. 15. § (2) bekezdés] jobban megfelelő megoldást is választhattak volna az igazoltatás során. Az Rtv. és a Tájékoztató idézett szabályai alapján ugyanis a rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként. Így elfogadható pl. szülő, házastárs, testvér vagy más hozzátartozó igazolása is; de ilyenkor szükség van az igazoló személy igazoltatására is. Az Rtv. 29. § (4) bekezdése pedig ugyan ad lehetőséget sikertelen igazoltatás esetén az igazoltatott előállítására, de a konkrét esetben kínálkozott más lehetőség is a panaszos személyazonosságának megállapítására. Élettársa ugyanis – aki a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 685. § b) pontja alapján hozzátartozónak minősül – a rendőri jelentés szerint megjelent a helyszínen, és amint a jelentésből kiderül, az ő igazoltatása meg is történt, ám ennek ellenére nem igazolhatta a panaszos személyazonosságát, pedig ez minden bizonnyal nagy mértékben megkönnyítette volna az eljárás további menetét.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja, valamint f) pont első fordulata szerint: „A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, a) aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja; f) aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja”. Az ügyben keletkezett rendőri jelentés az előállítás okaként mindkét pontot megjelöli – nyilvánvalóan tévesen, tekintettel arra, hogy a közlekedési szabálysértés folytatására a panaszos elesése és lefogása után már nyilvánvalóan nem volt lehetősége. Ennek megfelelően a parancsnoki jelentés – helyesen – már csak az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja szerinti előállítási okot tartalmazza.

Ugyanakkor a Testület ezzel összefüggésben ismételten rámutat, hogy a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 43. § (2) bekezdése kimondja, hogy az előállítás mellőzhető, ha az igazoltatott személy személyazonossága más, egyszerűbb módon tisztázható. Az intézkedő rendőrök ezekkel a jogszabályi lehetőségekkel nem éltek, és inkább azt az arányosság követelményének kevésbé megfelelő lehetőséget választották, hogy a panaszost előállították,

személyazonosságának megállapítása céljából – holott a helyszínrre érkező élettárs a panaszost igazolhatta volna.

Ezt a körülményt erősíti az Rtv. 29.§-ának (4) bekezdése, mely az előállítás lehetőségét arra az esetre írja elő, ha a személyazonosság igazolásának megtagadása történik, ekkor az intézkedés alá vont személy feltartóztatható és ezután a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható.

Jóllehet, az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján lehetővé válik az előállítás, akkor is, ha az intézkedés alá vont személy a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja (tehát ennek alapján az is előállítható, aki nem tudja magát igazolni), ugyanakkor a hitelt érdemlő igazolás, mint az Rtv. szerinti kategória szükségessé teszi a 29. § (2) bekezdésének alkalmazását. Ez a rendelkezés pedig visszautal arra, hogy a helyszínen lévő, más, ismert kilétű személy igazolása is elfogadható, így a hozzátartozóé is.

A konkrét panasz kapcsán – a Testület álláspontja szerint – a kifogásolt rendőri intézkedés (jelen esetben az előállítás) érintette a panaszos személyes szabadsághoz fűződő jogát.

A konkrét esetben (mind a panaszos elmondásából, mind a rendőri jelentésből) egyértelműen megállapítható volt, hogy a panaszos félelmét és ellenállását elsődlegesen az okozta, hogy tudomására jutott: előállítására fog sor kerülni. A rendőri jelentésből egyértelműen megállapítható, hogy személyi adatait tőle meg sem kérdezték, így az igazolás megtagadása a panaszos részéről fel sem merülhetett. Arányosabb rendőri mérlegelés esetén, ha az élettárs igazolását a rendőrök lehetővé teszik, a lefogáshoz és a bilincseléshez vezető események minden bizonnyal elkerülhetőek lettek volna.

Az előállítás jogszabályi feltételeinek a konkrét intézkedés tehát nem felelt meg; a panaszos előállításának indokoltsága és arányossága erősen megkérdőjelezhető – személyazonosságának igazolására számos „egyszerűbb” mód kínálkozott volna, akár úgy, hogy adatait bemondása alapján priorálják vagy felhívott élettársá az iratokat a közeli otthonukból odaviszi, de a legkézenfekvőbb módon azt a helyszínen is igazolhatta volna. Ezzel szemben – a rendőri jelentés szerint – az intézkedő rendőrök azonnal az előállítás mellett döntöttek, amint a panaszos közölte, hogy iratai nincsenek nála. A panaszost meg sem kérdezték arról, hogy melyek a személyi adatai, sőt arról sem, hogy hajlandó-e igazolni magát. A Testület ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy attól, hogy egy személy nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni (mert pl. az iratai nincsenek nála), ez a tény még nem minősül automatikusan az igazolás megtagadásának – mely

automatizmus a jelen ügyben láthatóan érvényesült az intézkedő rendőrök részéről.

2) Az Rtv. 47. §-a alapján: „A rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.” Az Rtv. 48. § c)–d) pontjai szerint: „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.”

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése az intézkedések és a kényszerítő eszközök alkalmazásának közös elvei és szabályai között kimondja: „A Rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.” Azonban erre a felhatalmazó rendelkezésre is vonatkozik az arányosság követelménye, mint a Rendőrség működésével kapcsolatos általános alapelv. Az Rtv. 15. § (2) bekezdése szerint pedig: „Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.” Ezt a rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 58. § (1) bekezdése tovább pontosítja, amikor kimondja, hogy: „A kényszerítő eszközök Rtv. szerinti meghatározásának sorrendje fokozatosságot is jelent, súlyosabb kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan.” Az arányosság követelménye tehát a kényszerítő eszközök alkalmazása tekintetében a fokozatosság követelményét is magában foglalja.

A konkrét panasz kapcsán – a Testület álláspontja szerint – a kifogásolt rendőri intézkedés (jelen esetben a testi kényszer és a bilincselés) érintette a panaszos személyes szabadsághoz, továbbá testi épségéhez fűződő jogát.

A panaszossal szembeni rendőri intézkedés során az a rendőri jelentésből és a felvett panaszból egybehangzóan megállapítható, hogy a panaszos – tudván, hogy segédmotor kerékpárjával nem szabályosan közlekedik – nem állt meg a rendőri jelzésre, és mikor észlelte, hogy vele szemben intézkedni akarnak, megpróbált kikerülni a rendőrök látóteréből, hogy így elkerülje a felelősségre vonást. Majd ezt követően, amikor a rendőrök elfogták, a rendőri utasításnak (mondván: menjen velük a kapitányságra) ellenszegült.

Ez semmiképpen nem tekinthető az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerinti engedelmeskedésnek, ezért – a (2) bekezdés alapján – a rendőröknek lehetőségük nyílt az Rtv. szerinti testi kényszer alkalmazására. Ahogy a rendőri jelentésből

kiderül, a panaszos a későbbiekben sem akarta magát alávetni az intézkedésnek: nem engedelmeskedett az előállításnak, valamint annak a felszólításnak sem, hogy ne mobiltelefonáljon az intézkedés alatt. A panaszos azt is figyelmen kívül hagyta, amikor a rendőr, a Szolgálati Szabályzat 4. § (3) bekezdésének megfelelően, „A törvény nevében!” felszólítással figyelmeztette, hogy vele szemben kényszerítő eszközt fog alkalmazni. Mindezek alapján nem állt fenn olyan körülmény, amely a panaszos azon állítását támasztaná alá, mely szerint ő együtt kívánt működni az intézkedő rendőrökkel, ezért teljesen felesleges lett volna testi kényszer alkalmazása.

A Testület álláspontja szerint azonban a testi kényszer alkalmazása csak formálisan feleltethető meg az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseinek, mert annak alkalmazása elkerülhető lett volna, ha az intézkedő rendőrök az előállítással összefüggésben (amikor a panaszos előállításáról döntöttek) a jogszabályoknak megfelelően járnak el (indokoltság, arányosság).

A bilincseléssel összefüggésben – amint az az eset körülményeinek leírásából is kiderül, formálisan itt is fennálltak az Rtv. 47. § és 48. § c)–d) pontjai alkalmazásának feltételei – bár a Szolgálati Szabályzat 60. § (1) bekezdésében felsorolt különös megbilincselési okok közül egyiknek sem feleltethető meg a konkrét eset. A Testület rámutat, hogy a megbilincselés a Szolgálati Szabályzat 58. § (1) bekezdése szerinti fokozatosság követelményének sem felelt meg, mert azt az intézkedő rendőrök számbeli és erőfölénye nem feltétlenül indokolta, főleg nem a bilincs olyan erős megszorításával, hogy az a panaszos csuklóján hámsérüléseket okozzon. Ilyen körülmények között a panaszos – egyébként is passzív magatartásban megnyilvánuló – ellenszegülése minden bizonnyal megtörhető lett volna mindössze testi kényszer alkalmazásával is, így a Testület azt állapította meg, hogy a bilincselésnek a jogszabály feltételei nem álltak fenn.

Egyúttal a Testület itt is azt állapította meg, hogy a fenti okfejtésre hivatkozva feltehetőleg ez az intézkedés is elkerülhető lett volna.

A testi épséghez fűződő jog érintettsége kapcsán a Testület értékelte, hogy a bilincseléssel összefüggésben a panaszos csuklóján 8 napon belül gyógyuló hámsérülés keletkezett.

III.

A Testület állásfoglalása szerint a panaszolt ügyben sérült a panaszos személyes szabadságához és testi épséghez fűződő joga. A Testületnek ezen túlmenően, abban is állást kellett foglalnia, hogy a konkrét panaszügyben megvalósult alapjogsérelem milyen fokú.

A Testület annak mérlegelésekor, hogy egy adott rendőri intézkedés jelentős mértékben sért-e alapjogot, nem csak azt vizsgálja, hogy az érintett alapjog adott módon való csorbítása általában milyen mértékűnek minősül, hanem az adott ügy egyedi körülményeire is figyelemmel van.

A Testület arra a következtetésre jutott, hogy a jogsérelem mértéke – a tárgybeli esetben, annak összes körülménye alapján – eléri azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések és az arányosság követelményének fokozottabb betartásával (más, egyszerűbb módon, pl. a hozzátartozó általi helyszíni igazolás lehetővé tételével) a testi kényszerhez és a bilincseléshez vezető intézkedés-sor minden bizonnyal elkerülhető lett volna – ami a Testület álláspontja szerint a további szabálysértési eljárás lefolytatását sem akadályozta volna, mivel az a panaszossal szemben lefolytatható lett volna előállítás nélkül is, a helyszínen igazolt adatai alapján.

Budapest, 2008. szeptember 10.

Dr. Kaltenbach Jenő sk.

elnök

Dr. Juhász Imre sk.

elnökhelyettes

Dr. Féja András sk.

előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf sk.

testületi tag

Megjegyzés:

A panaszt az országos rendőrfőkapitány 32/665/2008. RP. számú határozatában elutasította. A határozatot lásd a www.police.hu/bejelentések/hatarozatok.html link alatt.